

JURČIČEV MEMORIAL 2010

Angleški esej

V šolskem letu 2009 / 2010 smo razpisali 4. Jurčičev memorial – ANGLEŠKI ESEJ.
Izhodiščno besedilo je bil odlomek iz dela *Sosedov sin*:

'Srečo lovimo po svetu vsi, ali sreča je čudna ptica. Vsi jo enako imenujemo, ali vsake oči jo gledajo, visoko v nedosežnem višku sedečo, v različni, drugačni podobi... In pride njima čas, kadar dorasteta, da bosta imela novcev toliko in še več, nego veljajo te piščolice. Ali tačas ju te lepe stvari ne bodo več veselile, ne bode njiju brigalo piščolice kupovati; po čem višjem in večjem bosta hrepenela, kar jima bode najbrž zopet nedosežno in – sreče ne bo nikoli.'

Naslov, ki ga je komisija določila za temo angleškega eseja se je glasil

'Happiness as I see it'

V razpisanem roku smo prejeli 57 esejev iz srednjih šol po vsej Sloveniji, kar je največ do sedaj. Komisija je nagradila najboljših pet. Štiri nagrade so enakovredne, peta pa je najboljši izbran esej. Nagrajenci so:

Jan Cizej, STPŠ Trbovlje

(Mentorica: prof. Simona Izgoršek)

V Janovem eseju oživi pred nami tisti mladi, razkolnikovski iskalec neskončne sreče. Mar sploh je? Sreča namreč? In če je- je res lahko večna, nikoli končana? Tekoč jezik in iskrivi zasuk zgodbe pritegnejo beročega: no, zahtevam, kot bralec, daj povej, je torej moč najti srečo v tem življenju? Lahko, da je, odgovarja avtor, neskončno dolgo potovanje iskanja pa nadaljujejo naše duše v nam neznanih svetovih. Smo torej na vrtiljaku, na katerem potujemo s srečo tudi njeni iskalci. In zamujen krog pomeni novo iskanje. In v tem je ves čar.

Janja Račič, TZN Novo mesto

(Mentorica: prof Barbara Cesar)

Prava jezikovna in literarna mojstrovina mlade Janje bralca potegne v vrtinec mladostnih iskanj in hrepenenj. Kot Franica in Štefan pred sto in več leti v realizmu in realnosti slovenskega podeželja, je mlad človek tudi danes razprostr v svetu individualizma in neprepoznavne množice obrazov. Kako si vendar želi biti sprejet in s tem- skorajda srečen. Kako drhti v pričakovanju sprejetosti in v strahu pred zavrnitvijo. Zateka se v svoj svet, v varnost sanjarjenja in idealov, ki dopuščajo trenutke blaženosti in navideznost sreče. Odrašča in ugotavlja, da je osamljenost v množici hujša kot samost samote. In se uči... uči sprejeti sebe in v sebi najti srečo.

Janja Račič z mentorico Barbaro Cesar

Jernej Puš z mentorico Simono Sašek

Jernej Puš, Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

(Mentorica: prof. Simona Sašek)

Preprosto in s prikrito prefinjenostjo Jernej našteva tiste male nepomembne stvari, ki nas v iskanju sreče spremljajo na vsakem koraku. Tako majhne, skoraj neopazne. Z mladostno navihanostjo, na trenutke rahlo ironijo, spreminja male radosti navideznih sreč, zaljubljenosti in denarja v kruto resničnost prevar in razočaranj enaindvajsetega stoletja. V trenutke torej, ko se nezadostnost materialnih dobrin razgali v joku in solzah. Ujetost mladostnika v urnike in ritme štetja kovancev, v projekte in roke sklene premagovati s preprostim receptom:

»Happiness for me is making things better and having fun when doing it.

Ana Hanzelj, Srednja šola Črnomelj

(Mentorica: prof. Marjeta Dolinšek)

Klasična pripovedovalka Ana popelje bralca v svet Jurčičevih junakov. S preudarnim in varčnim jezikom predstavi tragiko podeželskega motiva Romea in Julije slovenske preteklosti. Je mar res šele skorajšnja tragedija tisto, kar nas predrami in zaustavi v naših, včasih nerazumljivih hotenjih? Je danes drugače? Mojstrsko prepletanje preteklih in sedanjih napak, ki jih ljudje ponavljamo, lahkotnost izražanja v angleščini in zrela ugotovitev mlade

avtorice, da je Sosedov sin Jurčičev opomin takratnim in današnjim iskalcem sreče- ustavi se in zadihaj: »Stop, take a deep breath, smell a flower, remember all the things taht bring smile on your face!«

Ana Hanzelj z mentorico Marjeto Dolinšek

Veronika Šoster

1. nagrada Jurčičevega memoriala 2010 je bila podeljena:

Veroniki Šoster, I. gimnazija v Celju

(Mentorica: prof. Lidija Rebeušek)

Misel, ki teče, ki zrelo posega v realnost od začetka eseja do konca. Peščeni gradovi naših sanj so iluzije mladih in starih, in ne tisti prvi ne drugi niso trdnejši od sanj samih, ugotavlja Veronika. Pa kljub temu- avtorica naših iskanj in podrtij neuspehov ne obsoja. Tako kot sta v svojem hrepenenju po sreči končno uspela Franica in Štefan v Sosedovem sinu, tako lahko in bo, je prepričana Veronika- uspelo tudi nam.

Eden naših peščenih gradov gostovo obstane:«Build a new castle, bigger, brighter and more magnificent than the previous one!« pravi.

Mojca Saje Kušar

Maja Zajc Kalar